

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia XVIII. B. Virgo & Ioseph dumetis inhærent, indagantes Puerum:
vnde dulce reportant amoris vulnus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

Imò puer magnis spondet sua fœnora votis.
 Quisquis magna vouet, maxima dona feret.
 Sole micat radius; radio lux, luce fit Eos;
 Ridet ad Eoum ver geniale diem.
 Vere viret flos, flore fauus, de rore fluit mel:
 Melle sapor dulci læta sapore fitis:
 Omnis & ambrosio Gnati fluit ore voluptas;
 Gratiaque ambrosio dulcius imbre decus.
 Hic mihi sol, hic ver, hic & rosa digna coronis;
 Lux sed abest, & honos veris, odorque rosa.
 Ver cum sole redit; cum vere rosaria florent:
 Nec cum sole redit, vere, rosæue puer.
 Est quis vt hic dicat: breuis est mora, parce dolori,
 Hunc reuclat niueis alter Eous equis:
 Alter enim lærum promittit Phosphorus ignem,
 Quòd tibi stella dabit, sol neget ipse iubar?
 Tum tibi iucundo nouus ibit Eous Eoo,
 Nocturnumque dabit fulgere luna diem.

ELEGIA XVIII.

B. Virgo & Ioseph dumetis inhærent,
 indagantes Puerum: vnde dulce
 reportant amoris vulnus.

1. *Spes vbi B. Virginem & Ioseph sefellit; sese in dumetis deprehensos queruntur.*
2. *Suum è spinis dolorem, vti & pueri deplorant.*
3. *Amor ea dulcia adserit esse vulnera.*

Fors vbi Virgo Parens, & par cū Virgine coniux,
 Cuncta pererratis persecat arua vijs;
 Inuenies puerum, simul inueniere puello,
 Spes ait: hæc merces digna laboris erit.
 At verò vacuis fraudat malè credula votis.
 Hactenus vt planum virgo cucurrit iter,

Ecco

Ecce tibi, densis vepretum textile ramis,
 Implicat errantes per loca cæca pedes.
 Ferreus obnixos Ioseph irrumpit in hamos :
 Vincit amor duros durior ipse rubos.
 Quis scit an his spinis Iesse flos hæreat, inquit,
 Quid nisi durus amat pugio dura sequi ?
 Sæpe monet lacrymans: his te puer eripe dumis ;
 Nil facit ad molles aspera sylua pedes.
 Aut si nullus erit dumus ; tamen effuge nullum :
 Fortè repens dumis surget acuta seges.
 Carduus hinc isthinc forsau paliurus aduncis
 Præpediet telis, ô mora dura ! gradum.
 Ah puer ille, meum cor, cui viger entheus ardor,
 Cordis an ergo mei tu tua damna feres ?
 Ast in amore dolor iuuat, & par vrit IESVM :
 Cor ægrum lacrymis miscet vterque suis.
 Desine, dixit Amor, densos perrumpere sentes,
 Desinit ô ! Ioseph auocat inde gradum :
 At spinis vt is ictus erat, desedit in herbâ,
 Et querulâ cœpit sic sibi voce loqui :
 Heu ! vbi Iesseidem terrâ Iesseide florem
 Quærit Amor ; reperit spinea tela dolor,
 Testis erit rubus iste minax in spicula ; testis
 Pes lacer, & lacero qui pede sanguis abit :
 Quis scit an & tenerum seges hirta doloris alumnum
 Implicet, ac scindat spinea sica pedes ?
 Nec fera virgineæ parcent dumeta parenti :
 Quod rimui ; dumis saucia Virgo gemit.
 Indignum facinus ! merces hæc iusta laborum,
 Vt violet sanctum sylua scelesta caput ?
 At tenero iam parce, precor, pia spina Puello,
 Dum licet, inde virum spinea bella manent.
 Sed quid ego plantis mordaces arceo sentes ?
 Quæis Puer errat agris, stat nisi senta seges.
 Nequicquam monui : vos hinc absistite vepres :
 Hæferunt lacero tela cruenta pedi.
 Nempe noui timor vsque sagax discriminis augur,
 Si qua tulit, semper damna ferenda timet.

Virgo

Virgo puerque feris sese, ô dolor! induit hamis;
 Multus arat sanguis tritte doloris iter.
 Sic vidi, aut vidisse reor. sibi quidquid acerbum est,
 Fingit amor: cœcum cui timor umbrat iter.
 Sic ubi spina rigeat, quæ ledere possit alumnum;
 Heu! Genitrix Gnati læsa dolore gemit.
 Sic & ego: diræ cor vrunt conscia noxæ
 Vulnera, nunc cordi spicula facta meo.
 Spina silexue pedem si quæ teat aspera Gnato,
 Ah! secat hæc oculos spina silexque meos.
 Floris an ille mei est virgæ è Iesseidæ fructus,
 Mater ut in Gnato vulnera senta legat?
 Quæque parit, pereat? partus sic gaudia carpit?
 Quis ferit ah! pomum; poma nec inde legit?
 Mellitisque oculis nil dulce, nec auribus vsquam
 Hauriat è Gnato Mater amara suo?
 Iamque suum cedris inscribat mœsta dolorem,
 Ut crescente cedro, crescat & ipse dolor?
 Ista parens spinis lætæ sic aggemit vlmò:
 Ni magis hæc vlmus mœsta cupressus erat.
 Tum qui virgineo lateri semper comes hæret,
 Exime dura sinu spicula, dixit Amor.
 Nolo putes istis rubus asper inhorreat aruis,
 Florea cui sento messis oborta solo este
 Vlnus enim tibi dulce decus, sors dura voluptas.
 Dummodò de Gnati vivat amore dolor.
 An non quæ tenero pridem placuere puello,
 Et placeant matri vulnera grata suæ?
 Quod velit, opro velis; & erit voluisse voluptas,
 Si pes vepre laeet, sub pede floret iter.
 Flos si Iesse Bethles spinosis hæsit aristis;
 Quid vetat hunc Solymis denuò stare rubis?

ELEGIA